

РЕШЕНИЕ

№ 290

гр. Монтана, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Троева
Членове: Аделина Тушева
Елизабета Кралева

при участието на секретаря Соня Д. Г.
като разглежда докладваното от Аделина Тушева Въззивно гражданско дело № 20231600500341 по описа за 2023 година

Въззивното производство по чл. 258 и сл. от ГПК е образувано по жалба на С.-К. ЕООД гр. *, подадена чрез пълномощник адвокат Н. Б. срещу решение на РС Монтана № 308/07.07.2023г. постановено по гр.дело № 382/2023г. по описа му, с което е съдът е отхвърлил иска му, предявен на правно основание чл.220 ал.1 КТ срещу Г. Б. от гр. *за заплащане сумата 1 698.89 лева, представляваща дължимо обезщетение за неспазен срок на предизвестие, ведно със законната лихва, считано от 17.02.2023 година като неоснователен и със същото решение е осъден жалбоподателя да заплати на Г. Б. сумата 1 748.40 лв. обезщетение за неспазен срок на предизвестие, сумата 610.74 лв., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, сумата 260.50 лв. обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка, ведно със законна лихва от 17.02.2023 г., както 400 лева разноски по делото. С решението в тежест на С.-К. ЕООД са възложени за плащане по сметка на съда държавни такси върху осъдителните иски.

Поддържа се от жалбоподателя, че решението е неправилно, а в частта на отхвърления иск над сумата 1317.29 лева е и недопустимо, предвид извършено изменение на иска, несъобразено от съда. Твърди се, че изводът на съда, че работодателят не е осигурил възможност на работника да отработи предизвестията във връзка с прекратяване на трудовия договор е в противоречие със събраните по делото доказателства и установената по спора фактическа обстановка, за което в жалбата са изложени подробни съображения. Искане се от съда да отмени обжалваното решение като постанови ново, с което уважи предявения от дружеството иск и отхвърли направените с отговора на исковата молба

възражения на ответника, ведно с присъждане на разноски.

Въззиваемата страна, чрез пълномощник адв. Б. Ц. с подаден в срок писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна с подробно изложения съображения за правилността на обжалваното решение.

При въззивното разглеждане на делото не са искани и допускани доказателства.

Окръжният съд, като провери атакуваният по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата, като обсъди събраните в производството доказателства, предвид становищата на страните и въз основа на закона, приема следното:

Въззивната жалба е допустима като подадени в срок от легитимирано лице, имащо правен интерес от отмяна на обжалвания съдебен акт.

Атакуваното решение на районен съд Монтана е валидно.

При проверка допустимостта на решението съдът съобрази следното:

Първоинстанционното производство е образувано по иск на С.-К. ЕООД срещу Г. Б. за заплащане на сумата 1698.89 лева обезщетение за неспазен срока на предизвестие за прекратяване на трудов договор с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ. В хода на делото, с протоколно определение от 15.06.2023г, съдът на основание чл. 214 ГПК е допуснал по искане на ищеца изменение на иска в посока намаляване размера му, като същият се счита предявен за сумата 1317.29 лева. Така извършеното изменение на иска не е съобразено при постановяване на обжалваното решение, поради което и в частта, с която искът на С.-К. ЕООД е отхвърлен над сумата 1317.29 лева решение е недопустимо като постановено по непредявен иск, в нарушение на диспозитивното начало, поради което и в тази част следва да се обезсили.

С подадения писмен отговор на исковата молба ответникът Г. Б. е направил няколко възражения за прихващане с исковата сума до размера на по-малкото от тях.

Възраженията за прихващане са направени своевременно с отговора на исковата молба, като вземанията, с които се иска прихващане не са изискуеми и ликвидни, съответно не са установени по основание и размер, поради което и се касае до възражение за съдебно прихващане. Чрез така направените възражения ответникът се брани срещу предявения иск, съответно възраженията му са правопогасяващи и предпоставка за разглеждането им е основателност на предявения иск, доколкото не е допустимо прихващане с вземане, което не съществува. В случая искът на работодателя по чл. 220, ал. 1 КТ е отхвърлен като неоснователен, поради това, че съдът е приел липса на основания за плащане от ответника на обезщетение за неспазен срок на предизвестие, поради което и не е имал основание да се произнася по вземанията на ответника, заявени в процеса чрез възражения за прихващане. По делото не се установява ответникът да е предявил насрещните си вземания с насрещен иск по ред ана чл. 211 ГПК, поради което и обжалваното решение в частите, с които С.-К. ЕООД е осъдено да заплати на Г. Б. вземанията, заявени с възражения за прихващане е недопустимо и следва да се обезсили. Съдът дължи диспозитив само по надлежно заявени иски претенции, каквито не се установява Б. да е направил.

Относно предявения от С.-К. ЕООД иск за заплащане сумата 1317.29 лева обезщетение за неспазен срок на предизвестие с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ, съдът приема следното:

Безспорно е установено по делото, че между страните по силата на трудов договор № *от 09.09.2019 г., считано от 10.09.2019 г. е възникнало трудово правоотношение със срок за изпитване в полза на работодателя, като ответникът е приел да изпълнява длъжност „*” с договорено тримесечно предизвестие за прекратяване ТПО. След изтичане срока за изпитване трудовият договор е станал безсрочен. С допълнителни споразумения на основание чл. 119 КТ е изменян трудовия договор само по отношение на месечното трудово възнаграждение. На 23.08.2022 година ответникът подал молба вх. № 229, с която поискал трудовото му правоотношение да бъде прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, / по взаимно съгласие на страните/, считано от 01.09.2022 година, а ако молбата не бъде уважена, то трудовото правоотношение да бъде прекратено по чл. 326, ал. 2 КТ, като е поискал трудовата книжка да се оформи и му се предаде. С уведомление от 30.08.2022 година работодателя е уведомил работника, че не е съгласен трудовото правоотношение да бъде прекратено по взаимно съгласие, а същото ще бъде прекратено на основание чл. 326, ал. 1 КТ, като срокът на предизвестието изтича на 24.11.2022 година. На 01.09.2022г. Г. Б. е подал сигнал/жалба/ до Инспекцията по труда *с твърдения, че на 01.09.2022г. съгласно подадена от него молба за прекратяване ТПО работодателят не му е връчил оформена трудова книжка и заповед за прекратяване ТПО. На 09.09.2022г. отново е подал сигнал/ жалба / до Инспекцията като допълнение към горната му жалба с твърдения, че на 01.09.2022г. е започнал работа като изчаквал някой да му предаде оформена трудова книжка и заповед за прекратяване, но такива не получил. На същата дата е искал да предаде работното си облекло и инструменти и да се оформи протокол за това, но такъв му бил отказан. Посочил е, че трудовата му книжка се задържа, въпреки че е бил назначен на друго място, както и без заповед не може да се регистрира в бюро по труда, като не му е заплатено и обезщетение за неползван отпуск, както и трудово възнаграждение. Проверка по жалбите Инспекцията е извършила на 13.09.2022г., при която е констатирано, че със заповед 232/11.09.2022г. работодателя е прекратил ТПО на основание чл. 326, ал. 1 КТ. Видно от приложената по делото заповед № 232 от 11.09.2022 година трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 326 ал. 1 КТ по искане на работника съгласно молба-предизвестие с № 229 от 23.08.2022 г., считано от 12.09.2022 година. В заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е отразено, че на ответника се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер на 431.11 лева, както и че Г. Б. дължи обезщетение от три брутни заплати по чл. 220, ал. 1 от КТ за неспазен срок на предизвестие в размер на 2130 лева. В заповедта е отразено, че обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ се приспада от дължимото по чл. 220, ал. 1 от КТ обезщетение, като Б. дължи сумата от 1698.89 лева за неспазено предизвестие. Законосъобразността на така издадената заповед не е оспорена от работника чрез предявяване иск за това. По делото е приложена служебна бележка, издадена от Х. АД,

според която Г. Б. е следвало да започне работа на 01.09.2022г. на длъжност *с основно месечно трудово възнаграждение 2350 лева, но не е назначен поради непредставяне на трудова книжка, задържана по негово обяснение от предишния работодател С.-К. ЕООД.

При така установените факти, съдът от правна страна приема следното :

Съгласно чл. 326 КТ работникът или служителът може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работодателя, като срокът на предизвестието е 30 дни, ако страните не са договорили по-дълъг срок и започва да тече от следващия ден на получаването му. Предизвестието по естеството си представлява уведомление отправено от едната страна в трудовото правоотношение към другата, съдържащо решението на първата да упражни потестативното си право за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение, като то съдържа и посочване на срок - датата, от която започва да тече предизвестието, или срокът, след изтичане на който трудовият договор ще бъде прекратен. В случаите, когато по силата на закона страната може да прекрати трудово правоотношение с отправяне на предизвестие, според [чл. 335, ал. 2 КТ](#), трудовият договор се прекратява с изтичане на срока на предизвестието, а при неспазването на срока на предизвестието - с изтичане на съответната част от срока на предизвестието. Неспазването на срока на предизвестието означава, че някоя от страните по трудовото правоотношение решава да не изчака неговото изтичане, а то да бъде прекратено преди този момент. Ако страната в трудовото правоотношение реши да се възползва от тази законова възможност, то трудовият договор се прекратява в деня на изтичане на тази част от срока на предизвестието, който страната, поискала прекратяването на договора преди изтичането на срока на предизвестието, е посочила. Следователно, меродавен е моментът на прекратяването на трудовото правоотношение, посочен от страната, която е поискала прекратяването му чрез неспазване срока на предизвестието. В случай, че предизвестие по силата на закона се дължи, но страната заяви, че не желае срокът да бъде спазен изобщо, то трудовото правоотношение се прекратява в момента на достигане на изявлението до другата страна, или в момента, който страната е определила като дата на прекратяване на трудовото правоотношение и страната дължи заплащане на обезщетение по [чл. 220 КТ](#). Неспазването на срока на предизвестие има значение единствено относно дължимостта на обезщетението за неспазен срок за предизвестие, но плащането на такова обезщетение не е основание за настъпване прекратяването на ТПО предвид императивната норма на чл. 335, ал. 2 КТ, която изрично определя момента на прекратяване ТПО. В този смисъл е трайната съдебна практика, видно от определение № 770 от 12.11.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2090/2020 г., III г. о., ГК, определение № 50115 от 22.02.2023 г. на ВКС по гр. д. № 2072/2022 г., IV г. о., ГК и цитирните в тези определения съдебни актове.

По делото е установено, че с молбата от 23.08.2022г. ответникът е поискал ТПО да бъде прекратено, считано от 01.09.2022г. по взаимно съгласие на страните, а ако работодателят не е съгласен с това, то молбата да се счита за предизвестие за прекратяване ТПО. Датата на прекратяване е изрично посочена – 01.09.2022г., като ответникът е поискал да му бъде дадена и оформена трудова книжка. В подкрепа на извода, че волеизявлението за

прекръпяване ТПО с предизвестие е това да стане на 01.09.2022г. са и отправените до Инспекцията по труда жалби от Б. за това, че на 01.09.2022г. трудовата книжка не му е дадена и не му е връчена заповед за прекръпяване, въпреки готовността му да предаде на тази дата работното си облекло и инструменти. В подкрепа на извода, че с молбата е поискано ТПО да бъде прекръпено на 01.09.2022г. е и приложената по делото служебна бележка от Х. АД, според която на 01.09.2022г. Б. е следвало да започне работа при него. Установените по делото обстоятелства сочат, че с отправената на 23.08.2022г. молба с характер на предизвестие Б. е поискал прекръпяване ТПО, считано от 01.09.2022г., поради което и съгласно чл. 335, ал. 2, т. 2 КТ ТПО е прекръпено, считано от 01.09.2022г. Сроктът на предизвестиято договорен между страните е 3 месеца, като е започнал да тече от 24.11.2022г., съответно ТПО е прекръпено без да е отработен пълният срок на предизвестие, поради което и за периода от 01.09.2022г. до 24.11.2022г. ответникът дължи на ищеца обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ за неспазен срок на предизвестие в размер на брунтното си трудово възнаграждение за този период. Брунтното трудово възнаграждение установено от заключението на вещното лице е в размер на 718.52 лева, което за три месеца е 2155.56 лева и с приспадане на отработените 6 дни от тримесечното предизвестие / 187.44 лева при дневно възнаграждение 31.24 лева/, то ответникът дължи на ищеца обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ в размер 1968.12 лева.

Предвид основателността на предявения иск, то следва да бъдат разгледани и направените от ответника възражения за прихващане:

Първото възражение се прави с дължимото от работодателя обезщетение за неспазен срок на предизвестие. Очевидно е, че това не представлява възражение за прихващане, а с него се твърди неоснователност на предявения иск с доводи, че не ответникът, а ищецът е този, който не е спазил срока на предизвестиято. Предвид гореизложеното относно основателността на иска по чл. 220, ал. 1 КТ, то това възражение е неоснователно.

Второто възражение за прихващане е с дължимото от работодателя при прекръпяване ТПО обезщетение по чл. 224 КТ за непълзван платен годишен отпуск, заявено в размер на 1420 лева – по 710 лева за непълзвания отпуск за 2021 и 2022г. без да са конкретизирани дните непълзван отпуск. От заключението на вещното лице по приета без оспорва съдебно икономическа експертиза и приложени по делото отчетни форми и копие на лично трудов досие се установява, че размерът на непълзвания платен годишен отпуск е 17 дни към 12.09.2022г. Предвид установеното по горе прекръпяване на ТПО на 01.09.2022г., настъпило по силата на закона, то към тези 17 дни следва да се добавят 5 дни платен годишен отпуск, които са отчетени като пълзвани в периода 02.09.2022г. – 09.09.2022г., предвид обстоятелството, че в този период между страните не е съществувало ТПО или общо непълзван платен годишен 22 дни към 01.09.2022г., за които работодателят на основание чл. 224, ал. 1 КТ дължи обезщетение. Размерът му съгласно чл. 224, ал. 2 КТ се изчислява по реда на чл. 177 КТ към деня на прекръпяване ТПО. Разпоредбата на чл. 177, ал. 1 КТ предвижда, че за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия

работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползуването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 работни дни. Според чл. 18 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата среднодневното брутно трудово възнаграждение по чл. 177, ал. 1 КТ се установява, като начисленото при същия работодател брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползуването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 дни, се раздели на броя на отработените дни през този месец. В случая август 2022г. ответникът е отработил пълен месец като размерът на БТВ е 718.52 лева, установен от заключението на вещото лице или среднодневно БТВ е 31.24 лева. Размерът на обезщетенията по чл. 224, ал. 1 КТ за 22 работни дни е 687.28 лева. Възражението за съдебно прихващане с тази сума се явява основателно, поради което и вземането на ищеца за обезщетение, установено на сумата 1968.12 лева след погасяването му чрез прихващане със сумата 687.28 лева остава дължимо в размер на 1280.84 лева.

Трето възражение за прихващане заявено от ответника е със сумата 2100 лева обезщетение по чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ за това, че работодателя не му е издал своевременно необходимите му документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение. По делото е безспорно установено, че работодателят е предал на Г. Б. оформена трудова книжка на 21.09.2022г., при настъпило прекратяване на ТПО на 01.09.2022г. Съгласно чл. 350, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят е длъжен да впише в трудовата книжка данните, свързани с прекратяването, и да я предаде незабавно на работника или служителя. По делото е безспорно установено, че трудовата книжка е била предадена на работодателя и съхранявана от него, поради което и не е имало обективни причини да не бъде оформена веднага и предадена на работника на 01.09.2022г., съответно установен е фактическият състав на чл. 226, ал. 1 КТ и работодателят дължи обезщетение за претърпените от работника вреди. Съгласно чл. 226, ал. 3 КТ обезщетението по ал. 1 обхваща всички вреди, претърпени от работника или служителя, включително и неимуществените. Установено е по делото от приложената служебна бележка, издадена от Х. АД, че Г. Б. е следвало да започне работа в това дружество на 01.09.2022г. на длъжност *с основно месечно трудово възнаграждение 2350 лева, но не е назначен поради непредставяне на трудова книжка. Вредите, които е претърпял Г. Б. от несвоевременно оформяне на трудовата му книжка при прекратено на 01.09.2022г. съгласно чл. 335, ал. 2 КТ ТПО е невъзможността да започне работа в Х. АД и да получава трудовото възнаграждение, като за периода 01.09.2022г. – 21.09.2022г. се дължи обезщетение в размер на 1527.50 лева. За размера на обезщетението съдът съобрази размера на основното трудово възнаграждение, което би получавал в Х. АД 2350 лева, работните дни за месец септември 2022, които са 20 и периода на задържане трудовата книжка – 13 работни дни. Установено е вземане в размер на 1527.50 лева, дължимо от работодателя обезщетение по чл. 226, ал. 1, т. 1 във връзка с ал. 3, изречение първо КТ, като след извършено прихващане между това вземане и дължимото от ответника обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ от 1280.84, то вземането на работодателя за заплащане обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ е изцяло погасено чрез прихващане.

Предвид погасяване изцяло вземането на работодателя за обезщетение за неспазено предизвестие с установените вземания на работника – обезщетение за неползван платен годишен отпуск и обезщетение за несвоевременно издаване на оформена трудова книжка, то не са налице основания за разглеждане възражението за прихващане с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ за незаконно задържане трудовата книжка.

Предвид гореизложеното обжалваното решение на РС Монтана, с което искът на С.-К. ЕООД е отхвърлен като неоснователен се явява неправилно и следва да бъде отменено, като вместо него се постанови решение, с което искът се отхвърли като погасен чрез прихващане.

По разноските :

Искът на С.-к. ЕООД се отхвърля като погасен чрез съдебно прихващане с установени в хода на делото вземания на ответника, а не като неоснователен, поради което и не са налице предпоставките на чл. 78, ал. 3 ГПК за присъждане разноски на ответника при този изход на спора. Последният дължи на ищеца заплащане на направените от него разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, установени в размер на 687.96 лева, видно от приложения списък на разноски.

С оглед изхода на въззивното производство на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 486.37 лева, установени в размер на 400 лева платено адвокатско възнаграждение, видно от приложения договор за правна защита и съдействие и детайли на банкова транзакция и 86.37 лева платена държавна такса.

Съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК решенията по въззивни дела с цена на иска до 5000 лева не подлежат на касационно обжалване, поради което и с оглед цената на иска 1317.29 лева, настоящето решение е окончателно.

Водим от гореизложените мотиви, Окръжен съд Монтана

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение на РС Монтана № 308/07.07.2023г. постановено по гр.дело № 382/2023г. по описа му В ЧАСТТА, с която съдът е отхвърлил като неоснователен иска на С.-к. ЕООД гр. * над сумата 1317.29 лева до размер 1698.89 лева, КАТО НЕДОПУСТИМО.

ОБЕЗСИЛВА решение на РС Монтана № 308/07.07.2023г. постановено по гр.дело № 382/2023г. по описа му В ЧАСТИТЕ, с които С.-К. ЕООД гр. * е осъдено да заплати на Г. Б. от гр. * сумата 1 748.40 лв. обезщетение за неспазен срок на предизвестие, сумата 610.74 лв., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, сумата 260.50 лв. обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка, ведно със законна лихва от 17.02.2023 г., КАТО

НЕДОПУСТИМО.

ОТМЕНЯ решение на РС Монтана № 308/07.07.2023г. постановено по гр.дело № 382/2023г. по описа му В ЧАСТТА, с която искът на С.-к. ЕООД с правно основание чл. 220,ал.1 КТ в размер на 1317.29 лева е отхвърлен като неоснователен , ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С.-К.ЕООД, ЕИК *със седалище и адрес на управление гр. *, бул.*т № *против Г.Б., ЕГН ***** от гр. *, ж.к. “*“, бл.* , вх. *, ап. * иск за заплащане сумата 1317.29 лева обезщетение по чл. 220,ал.1 КТ за неспазен срок на предизвестие КАТО ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПРИХВАЩАНЕ с насрещни вземания на Г. Б. в размер на 687.28 лева обезщетение по чл. 224 ,ал.1 КТ за неползвани 22 дни платен годишен отпуск и в размер на 1280.24 лева от общо дължимо вземане 1527.50 лева обезщетение по чл. 226,ал.1,т.1 КТ за несвоевременно издаване на документи, свързани с ТПО .

ОТМЕНЯ решение на РС Монтана № 308/07.07.2023г. постановено по гр.дело № 382/2023г. по описа му В ЧАСТИТЕ, с които С. -К. ЕООД е осъдено да заплати на Г. Б. разноски по делото в размер на 400 лева и по сметка на съда държавни такси и разноски.

ОСЪЖДА Г. .Б., ЕГН ***** от гр. *, ж.к. “*“, бл.* , вх. *, ап. * да заплати на С.-К.ЕООД, ЕИК *със седалище и адрес на управление гр. *, бул.* № *сумата 687.96 лева разноски за първоинстанционното производство и сумата 486.37 лева разноски за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____